

BUREAU EN REDACTIE
DRUKKERIJ COLLÉE
— (Naaml. Maatsch.) —
TONGEREN.
Abonnementsprijs fr. 7.50
Telefoon 12
15 centimen het nummer.
Postcheqs rekening n° 84855.

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG

AANKONDIGINGEN

Voor de aankondigingen buiten de provincie Limburg en Luik, wende men zich uitsluitend tot de Agence Havas, 13, Boulevard Adolphe Max, BRUSSEL; 8, Place de la Bourse, PARIS; en 6, Bream's Buildings, LONDEN. E. C. 4.

TONGEREN, 5 JULI 1924.

Belasting op het Kapitaal.

Tusschenoor wordt daar wel eens van gesproken. Het kapitaal belasten! dat klinkt nogal op een socialistische meening, maar niet gereedenerd wordt, maar hard geschreeuwd. En zelfs in een socialistische gazette, die zoó veel te slikken geeft aan haar gaperspubliek, komt zo'n titel maals voor en gaat er gewoonlijk in gelijk klokspijs.

Wat de socialisten eigenlijk verstaan door belasting op het kapitaal? Wel, het komt hierop neer: de Staat legt beslag op een gedeelte van ieders bezit, laat ons zeggen 25 procent. Gij hebt nu leevenslang gewoont en gespaard, denkende op een kwaden dag die althoo komen kan, of om min of meer onafhankelijk uw laatste levensjaren te kunnen doorbrengen, of om uw kinderen te helpen of wat na te laten — zij hebt laat ons zeggen, 60.000 fr. gespaard; welnu, de Staat komt en zegt: 15.000 fr. voor mij!

Bestaat de spaarpost uit geld dan gebeurt de inbeslagname zonder eenige moeilijkheid; zit het kapitaal in een roerende goed, dan neemt de Staat er een hypotheek op, waarvan hij het bedrag opstrijkt, de lasten voor rekening van den ontvanger eigenaar latende; ofwel het steekt in een handels- of nijverheidszaak, en dan zal de Staat zich desnoods tevreden stellen met eenige annuïteiten, zoodat hij zijn volle aandeel bezitten zou na enkele jaren.

We moeten er hooftogen, dat de liefhebbers der kapitaalbelasting zelf niet goed weten hoe hun steekel praktisch te doen werken; 't beste bewijs dat zij (en onmogelijk stelsel voorzietten, iets dat niet uit te voeren is.

En bestonden nog de middelen om het in fatsoenlijke condities toe te passen, het sprong tegen 't hoofd door de onrechtvaardigheid welke het huldigt.

Minister Theunis, ze voor eenige dagen besprekende, wees onder meer op dit gevolg van de kapitaalbelasting: iemand die op een jaar 30.000 frank verdient en die som radikaal opmaakt, zal niets betalen omdat hij, bij 't sijnen der rekening geen kapitaal bezit; maar iemand die 30 jaar spaarde om 30.000 fr. bijeen te krijgen zou daarvan 7500 fr. moeten afdragen aan den Staat.

Dit ware feitelijk een onrechtstreeksche premie toekennen aan verkwinsters en opmakers en tevens door een zware boet treffen hen die ordelijk leven, vooruitzien, de deugd van spaarzaamheid beoefenen.

Alwie bekommerd is om de zedelijke gezondheid van ons volk en de toekomst van ons land, trekt te velde tegen de verkwinsterkoors welke zoewel den middenstand als den werkeraand heeft angetast en ze tot allerlei buitensporigheden aandrijft; de Staat zelf, door al zijn organen, zet de menschen aan minder uit te geven, ten einde onze financieele en economische kracht weer op 't oude, voordeelige peil te brengen — en van den anderen kant, hij zelf zou die propaganda onvruchtbaar maken door den zuicht tot sparen in de kiem te dooden? Want wie zou nog een stuivertje opzij willen leggen, wetende dat het is uitsluitend ten profijte van den Staat, en waar in de eerste plaats ook zij van genieten zouden, die lustig teerden en smeerden en

er voor zorgden dat de Staat bij hen niets vondte?

En zij, die ondanks alles, toch geld vergaaren zouden vonden gewis het middel om te verhinderen dat de Staat er beslag op lei; ze stuurden eenvoudig hun bezit naar den vreemde en zoo liep het eigen land gevaar te kwijnen en te vergaan aan kapitaalarmoede.

't Was maar voldoende dat ergens in een land de belasting op het kapitaal ernstiger sprake kwam, om alles wat waarde had en te verwezenlijken was de vlucht te doen nemen naar den vreemde.

Geluklijk mag het heeten dat zij die de kapitaalbelasting voorstellen als de redding van ons nationaal financieezen, zelf niet weten hoe het aan boord diene gegeld om hun ronkende theorie om te zetten in eenen praktischen uitvoerbare toepassing.

En zelfs, waren zij daartoe in staat, het vield nog te bezien of zij den stier bij de hoorns zouden vatten.

Want onder de huidige leiders van het socialisme is er geen enkele of hij is in meerdere of mindere mate kapitalist. Een roode propagandist werkt doorgaans geen twee jaar af hij koopt een eigen huis — en van een komic er twee, drij, en nog. Hetzelfde voor wat de roerende waarden betreft, en onder algemeen geloof — ook de socialisten lachten mede hoewel groen — verzeerde minister Theunis den 12 Juni in den Senaat, dat onder de socialisten vrieden zijn die rentetittels bezitten, stadions, vervoeste streken, enz., en uit dit feit leidde de minister een ander feit af, namelijk dat de socialisten wel hard roepen om kapitaalbelasting maar er zich van wachten een goeden weg aan te duiden langs welke het ernstig invoeren dier belasting te bereiken is.

Die weg ware, natuurlijk spoediger gevonden, konden de socialisten zelf ontsnappen aan de gevolgen van den officieelen diefstal, welke zij zoo gaarne zagen plegen ten nadeele van anderen.

Intusschen zullen ze voortgaan met in dagbladen en vergaderingen de belasting op het kapitaal aan te bevelen als het eenig mogelijk middel voor 't land om financieel gesproken weer fatsoenlijk op dreef te komen.

En de snullen zullen bravo! roepen. Mandus valt diepi.

BESCHAVING.

Als ge de werkelijke beschaving van een volk wilt leeren kennen, let er dan op welke positie de vrouw bij dat volk inneemt.

Dat is een woord, hetwelk getuigt van groote menschenkennis en eevestigd wordt door de feiten.

een ding valt den wereldreiziger op; hoe verder hij naar het Oosten kwam, des te meer werd de vrouw als een slavin, een voorwerp, een genotinstrument, welke waarde alleen naar arbeidvermogen en lichamelijke eigenschappen wordt geschat.

Reeds in Oost-Duitschland valt het op hoe veel meer daar dan hier de vrouw als een soort lastdier wordt beschouwd. Zij verrieft er veel harderen arbeid op het land onder toezicht van den zoon des landeigenaars den jeugdigen Junker. In Rusland gaat het er nog erger toe. — In Japan is de positie der vrouw vernederend. Het is genoeg bekend dat Japanse meisjes in

slechte huizen worden geplaatst, om mede de opbrengst van den huurprijns hare broeders te kunnen doen studeeren. De schaamteloosheid gaat ver in dit land der „eendagsvluchtelingen“.

Gelijk het nu bij deze volken is, zoo en nog erger was de positie der vrouw bij de bedorven heidensche bevolking der oudheid. Het slavinnenwezen der Romeinen was afschuwelijk en ontzettend waren de dingen, waarin jonge meisjes in de dans- en andere scholen der ontucht werden gedwongen. De uiterlijke beschaving veroorzaakte juist dat steeds op nieuwe prikkels werd verzameld; en tot die nieuwe prikkels werden ongelukkige en beklagenswaardige jonge vrouwen uitgezocht. Onder de Caligula's en Nero's werd het aanschouwen van de trillende vrouwenlichamen door de wilde dieren versehurd of op andere wijze ten doode gepijnigd, als een der meest uitgelezen genietingen geacht.

Meninge vrouw van onzen tijd denkt dat die dingen niet meer kunnen of zullen voorkomen, dat de positie van de vrouw door de beschaving voor goed is verzekerd en voortdurend nog beter er, hooger zal worden.

Grove dwaling! want ook in het heidensche Rome was een zeer hoge grond van uiterlijke beschaving bereikt, en toch waren hoogvermeerde feiten en vele dingen, die men niet noemen kan en mag aan de orde van den dag.

Weest er van overtuigd dat het precies-eender zou worden indien de zuivere en alleen door het Christendom gekweekte zeden werden losgeraakt van haren wortel — Weest er van overtuigd dat het op vele plaatsen reeds weer zoo is.

Men hoeft naar Turkije of Japan niet te gaan om te zien hoe diep de vrouw, buiten het Christendom, verzinkt.

Tot welke reeds verregaande dingen worden in de Music halls der groote wereldsteden, de jonge vrouwen niet gedwongen, om een schamel stukje brood te verdienen.

Dat is reeds heidensche. Maar het is nog niets in vergelijking met de dingen die voorkomen in niet openbare vernakelijkheidslokalen, waar ook in onze dagen, in de midden van Christenen beschaving moderne Caligula's en Nero's alleen door de strafwet worden verhoedend, — en de misdadenkronijk leert dat zij niet meer verboden worden — van de wreede en bloed-dorstige vermakken dezer Romeinse Keizers.

Hoeveel schuld dragen de vrouwen zelf aan die zedelijke verlaming?

Dit is een zekere waarheid: hoe meer het vrouwelijk geslacht in zijn algemeenheid genomen van de Christelijke zedigheid en eerbareid afwijkt, ook in hare kleeding, hoe meer het op prikkelen uit is en het onheilighd vult — opwakt, des te lager zal het zinken in het maatschappelijke leven. Dit is een waarheid die door de geschiedenis der eeuwen en van alle vollenen wordt bevestigd en ook in onze tijden weer duidelijk waarneembaar is.

Maar ook ongekend; hoe zodiger, eerbareid en ingetogenheid der vrouw in het algemeen is, des te hooger zal de positie zijn die ze in de samenleving bekledt.

Hoe meer prikkeling, des te meer verlaming tot genotverlaming; hoe meer christelijke zedigheid met bepaalde behoevingsucht, des te hooger verheffing naar het ideaal der zuivere liefde.

Wie zal dan niet inzien dat de werking der kerkelijke overheid voor een zedige en verbae kleeding er een is van echte moederlijke liefde, ook voor de vrouwelijke kinderen der Kerk, een vol zorg voor haar werkelijk geluk.

Wie zal tegelijkertijd niet inzien dat eene egehele gehoorzaamheid aan die overheid van wege de vrouwen en de meisjes en zoo schitterend als doeltreffend protest is tegen de poging van het moderne heidentom om door eene al te vrije en onzedige kleeding het vrouwelijk geslacht naar te halen van de hooge positie, waartoe het door het christendom werd verheven?

Is er ook maar eene edel-denkende kristelijke vrouw die hare medewerking tot dit verlijk doel van vrouwelijke en heilige solidariteit kan weigeren?

Het woord of liever de daad, is op de eerste plaats aan de leden van het verbond der katholieke vrouwen!

Hoeveel huizen er gebouwd zijn.

Het driemaandelijksch bulletin uitgegeven door het Statistisch bureau bij het ministerie van binnenlandse zaken, deelt de inlichtingen mee over de opgebouwde en afgebroken huizen in het jaar 1923.

De volgende statistiek geeft een volledig gedachte van de bouwbeveging in ons land: huizen gebouwd in:

Table with 5 columns: Province, 1920, 1921, 1922, 1923, Total. Rows include Antwerpen, Brabant, West-Vl., Oost-Vl., Heneg., Luik, Limburg, Luxemb., Namen.

Afgebroken huizen tusschen Sept. 1920 en einde 1923 8111 huizen, waarvan 337 in de provincie Antwerpen, 627 in Brabant, 2095 in West-Vlaanderen, 807 in Oost-Vlaanderen, 125 in Henegauw, 642 in Luik, 216 in Limburg, 412 in Luxemburg en 130 in Namen.

Table with 2 columns: Opgelbouwd, Afgebroken. Rows: Vermeerdering, Men ziet dat het aantal in 1923 opgebouwde huizen 32292 bebouwt. Trekt men daarvan af de 12558 opbouwningen in West-Vlaanderen, waarvan de 3 1 heropbouwningen zijn in de Verwoeste Gewesten dan komt men zoó wat tot het gemiddeld getal van 20000 huizen dat voor den oorlog afgebroken werd opgebouwd.

Op het geheel van het land genomen zijn er 30 huizen voor elke 100 huishoudens tegen 39 in 1922 en 48 in 1920.

Het aantal huizen in de besproken periode vermeerderde met 84.107, het aantal huishoudens met 64.296.

De verhouding tusschen het aantal huishoudens en het aantal huizen verschilt geweldig tusschen de groote gemeenten en de kleine.

In de groote gemeenten is het aantal huishoudens veel sneller vermeerderd dan het aantal huizen; in de gemeenten van 20.000 zielen en meer zijn er 13.689 huizen meer gekomen en 33.372 huishoudens meer.

goeden inval gehad, dadelijk den euf in den arm te nemen? Hij help' ons en geloof mij, ik weet wat dat zegt. Sint-Alba mag oppassen — hij is aan den haak dat is zeker. Ik weet precies hoe het gaat; dat doet ik zie het al in de gazet staan en er onder; Bevoerd tot inspecteur de detective Tommas Brussel, van Scotland-Yard. Dat gebeurt... zij zult het zien. En dan een schoone duit tot behouwing van mijnheer Hunter en van onzen Franschen heer... dat mag ik er toch wel voor hebben, is het niet?

Maar Power heeft niet meer aan zijn opgetogen vriend, — hij lacht aan niets dan aan de moeilijke, die hem te wachten stond en spande al zijne denkkracht in om den band te zissen die den verdoelden Stanley aan Sint-Alba verbond.

Een vreeselijk vermoeden was bij hem opgetreden.

XXIV.

Was de algemeene belangstelling in den Sandbankeschen moord, uit gebrek aan nieuwse verrassende tijdingen min of meer verzwaakt, zij was toch volstrekt niet uitgeblift. In het stille seizoen, enis het voor de bewoners en vooral voor hen, die er in betrokken waren geweest, een waar geschenk des hemeles; het bleef de gemeenderen gunde honden, en al was het ook niet meer het uitsluitend onderwerp van gesprek, het had althans deze goede zijde dat het de lasterlijke koffiepraats — dien kanker aan alle kleine plaatsen — maanden lang deed verstommen.

De dagelijkse kleinsteedsche kwaad sprekerijen waren verwaarloosd; de groote zaak verdong ze ten eenemalle. Men had slechts ooren voor de groote zaak, waarover ieder zijne meening, zijne vermoedens, zijne intieme overtuiging had.

Sint-Alba had zich volkomen van den hem opgelegden blaam gезууverd, het algemeen oordeel hield hem voor onschuldig. M. Ford had niet stil gezeten om waar hij kon, de grootmoedigheid van zijn client Felmeelhof grepen. Hij vertelde aan ieder, die het hooren wilde, dat Sint-Alba er geheel had van afgezien, de Sandbankesche overheid in rechte te vervolgen, hoewel hij daartoe volkomen de macht bezat. De gezwoorenen zouden een eisch tot schadeloosstelling ongetwijfeld hebben ingewilligd.

Maar men moet rekening houden van het feit dat de meeste nieuwe huizen in die gemeenten gebouwd zijn op onderverhuuring. 't Is te zeggen geschikt voor talrijke huishoudens.

BUITENLAND. FRANKRIJK.

Aandachtelijke begravenis. Uit Orleans werd Zaterdag bericht gelaten dat aldaar onder toeloep van de heele stad, mag gezegd worden, een eenvoudig Zusterken tot hare laatste rustplaats werd gebracht.

Het was eene geestelijke lochter van de orde der Augustijnen, dienst doende in het stedelijk gasthuis. Zij had haren dood gevonden aan het ledekant van soldaten die van overloopende ziekten waren aangehaan.

Uit dien hoofde, werd dat ook vanwege de Franse Regeering de medaille van eerste klas toegekend.

Hoewel nog maar 31 jaar oud, had zij reeds een geruimen tijd, meer dan veertien jaar, bewezen van toewijding en opofferingsgeest gegeven, bij het verzorgen van de meest afstootelijke ziekten.

Dit is nu eene heldin onder de duizenden die Henriot uitdrijven wil, om de eenige reden dat zij te beeltenis van den Trooster van al wat lijdt op hare borst draagt.

Als zoo een mensch den vrede over de wereld moet brengen, zullen dergelijke Franse beginselen hem daartoe weinig baten.

Een moeder komt haar zoon van diefstal aanklagen. Hij ontvremde 200.000 frank.

Bij het hoofd van den Dienst der Titels van eene belangrijke bank, gevestigd Avenue des Champs-Elysees te Parijs, kwam verleden week een oude vrouw, Colin genaamd zelf haar zoon, die in de bank werkzaam was, van diefstal aanklagen.

Een onderzoek werd ingesteld en er werd bevonden, dat Roger Colin onderdaan voor 200.000 fr. titels geboort had. De schuldige legde voor den politiecommissaris bekenntissen af.

Hij verklaarde dat hij ten gevolge van de ziekte zijner vrouw, in eilende verzuikt was.

Toen zing hij aan het spekulceeren om geld te winnen, maar vermaakte meer en meer tot de schuld.

Kedofde geworden ontstond hij verscheidene titels in de bank. Daar zijn bestand hem ten slotte te zwaar werd, bekeerde hij alles aan zijn moeder. Deze volde ziele door haar geveeten genoot, tot den politiecommissaris te gaan.

AMERIKA. Op zijn Amerikanesche.

Te New-York, had eene groote bank, nieuwe gebouwen doen oprichten in eene andere wijk der stad. Om de geldwaard van het oude bankgebouw naar het nieuwe over te brengen moest met de grootste omzichtigheid te werk gegaan worden. De sommen in haar geld schattingen en andere waarden, die moesten vervoerd worden, overtroffen namelijk een miljard wat zoek voldoende was om bij de dieven de kof lust op te wekken om een zoodanig slag te doen. De schatten werden met gepensiee autos vervoerd elke bemand met vier personen gewapend met revolvers en mitrailleurs. Op ganschen doortocht waren

van haar koffer weggestopt en te Dieppe gevonden, leverde op ziczelf reeds een oertingend bewijs voor hare schuld te meer daar meer lunter het onmiddellijk als haar geboorte had herkend.

Ook juffrouw Gregory had het herkend, en anniede zoogenoemlijk in hare verklaring dat dit hetzelfde sjaantje was, dat de geheimzinnige bezoeker op den bewusten avond voor den moord had gedragen om haar gelant te verbergen. Indien Charlotte Duvivier van den moord niets afweet, hoe kon zij dan in het bezit van dit voorwerp zijn geworden? Voor de vijandige meerdigheid was dit bewijs genoeg; haar voorgesend bezoek aan hare familie in Frankrijk was dus niet anders dan eene vlucht geweest. Het was minstens genomen zeer toevallig, dat zij er juist op dat oogenblik naar verstande hare familie op te zoeken! rede-meerde niet.

Ongeglukke genoot ook had juffrouw Gregory, tot hoofdfpessoen in het drama verheven en door ieder geroemd om hare blinke houding voor het gerecht, de jof. den M. Ford had bij die gelegenheid had toegezwamen, was niet zonder invloed gebleven, zach bij de meerdigheid aangehoort.

De advokaat had hare blinke en scherpszinnige doortocht, ten aanhoore van het gansche Sandbankesche publiek gevoeld, ook de commissaris Grand had haar doen voelen, dat van hare verklaring hoest zeer schijnlijk de beslissing der rechtters zoude afhankelijk en dit alles was meer dan genoeg om de ijele veldwive in den ongelukigen wan te brengen, dat zij in de moord-stadige bezoeker Charlotte Duvivier herkende. De gelicheid speelt den menschen soms lielijke parten! Zeker is niet, dat de gedachte de voornaamste getuige, te zijn wier verklaring de geheele zaak tot een eind zou brengen, meij Gregory zoodanig in haar zwak getast had, dat zij zich tot ernstig nadenken geen tijd gunde en zich niet eenmaal de gevolgen harer uitspraak voor den geest riep. Zij maakte er reeds voor de zitting geen geheim van en deelde hare vaste overtuiging mede aan ieder, die er haar naar vroeg. Geer wonder dus, dat de meerdheid triumfeerde en het klein getal der twijfelars werd uitgelachen.

Maar met dat alles was het feit niet te loochenen, dat de schijn tegen haar was. Het met bloed bevelkte sjaantje in een hoek

wachters opgesteld, terwijl eene groep gewapende mannen in beide bankgebouwen de kostbare lading, van in de kelders begeleidde. 't Is zeker dat aan deze buitengewone maatregelen het te danken is dat den verhuis in het land der gewapende aanslaan, waar men zelfs niet veilig is bij klaarlichten dag en in volle stad, van 't oogenblik dat men maar veel geld bij zich draagt, zonder incidenten is kunnen geschieden.

Geweldige storm. — Talrijke dooden en gekwetsten. — Eene gansche stad verried. — Een cycloon heeft in de stad Boorla, in Illinois, voor meer dan 20 miljoen dollar schade aangericht. Vijf personen gedood en twintig gekwetst.

Ook kwam een geweldige storm op de stad Lorain neer. Van meer dan duizend huizen werden de daken weggerukt. Een autovoerder uit Lorain ontvuchtte, bevvert dat geheel de stad vernield is.

Een troepenmacht van 600 man is ter plaatse aangekomen om de orde te handhaven.

De wervelstorm woedde boven de streek gelegen langs het meer Erie, tusschen Cleveland en Samusky, over eene oppervlakte van zestig mijl.

Te Lorain wordt het aantal dooden op 250 geschat; uit de puinen van den ingestorten schouwburg alleen, werden 165 lijkken gehaald.

Vele andere steden hebben insgelijks van den wervelstorm te lijdin gehad.

De gashuizen zijn met gekwetsten gevuld. Benevens de 80 personen die in den Ohio ontkwamen, zouden er nog 16 dooden zijn in Pennsylvania; men denkt dat nog veel lijkken onder de puinhoopten gevonden zullen worden.

ENGELAND. Zonder Duiten!

In de tentoonstelling te Wembley is men Maandag getuige geweest van een vermakelijk avontuurken, waarvan de prins van Wales en lord Derby de helden waren.

Beiden brachten een bezoek aan de tentoonstelling en de ontvanger van het postgureel kwam den prins vingen officieel den vijf miljoensten bijzonderen postzegel te willen koopen. Een zeker getal dienstoverzeten werd oopgevoert om de kleine pech-tigheid bij te wagen. De prins madrovd, zich volgens het vastgesteld protocol, de winkel en vroeg een zegel van anderhalven penny. De juffer reikte hem het gevraagde toe en stak terzelfder tijd de hand uit om het geld in ontvangst te nemen. Maar hoe er prins ook al zijne zakken doorzocht, hij vond geen postzegel duit. Lord Derby naderde dan en vroeg den prins of hij mocht betalen, hem althoo gretig aangevaand werd. 't Bleek evenwel dat de troedier uit den moed, al is hij ook miljoonaar, evenmin een radus op zak had.

't Geval wekte natuurlijk den algemeenen lachlust op, waarbij de prins en lord Derby zich niet de lasten van aanbieden. De prins mocht zijn zegel toch behouden want de ontvanger betaalde hem.

RUSLAND. Vrees voor een nieuwen hongersmoed.

Gezandte der afgeboonden weet hebben de Sowjet-bladen, zich uitvoerig bezig gehouden met de vooruitzichten van den oogst in vele districten des lands. De Swestzijsk heeft een waarschuwing aan al de boeren gericht, waarin wordt aambeeldend zich niet te laten meeslepen in een paniek, zooda in vele districten reeds aan

MENGELWERK van « DE POSTRIJDER ».

— 30 —

HET GEHEIM VAN DEN COMMISSARIS van POLITIE

Daar toe moest hij schrijven of zelf naar de menschen toegaan. Is hij inderdaad de schulddige, dan moet hij zich op die manier verraden; Brussel heeft dat zeer goed ingezien. Hij moet zo scherp mogelijk bewaakt worden. Het is een buitengewoon gelukkig toeval, dat ik er zo spoedig achter kwam, waar hij zich bevindt. Zine vrouw is naar Woolchester vertrokken, waarom weet ik niet maar hij is hier in Londen en dagelijks te vinden in de maatschappij, een club jonge lieden, die zich de Pelgrims noemen. Brussel kan hier niet helpen; Sint-Alba kent zijne lange neus te goed! Maar ik heb twee uitstekende speurhonden in mijn afdeeling, die moeten er op uit. Ik zal zien, dat ik een van hen als noolhuilmecht in de maatschappij geplaatst krijg. Dan zijn wij van dien kant klaar. Maar nu die vrouw Stanley?

— Dat zou ook wel gaan, mijnheer, viel Brussel in. ik heb een paar kamers gehuurd in den minste zo goed als gehuurd, in het huis waar zij woont. Als zij mij een paar neefjes wilt leenen, dan kunnen zij ze nog vandaag betrekken!

— Dan is dat ook in orde. Zoek maar zelf uit wie zij het best er voor geschikt acht, hernam de inspecteur met een tevreden lachje. Wij hebben dan alleen nog maar dien Stanley zelf. Ik houd het er voor, dat de kerel ons ook van dienst zou kunnen zijn. Hij zal ons zeker wat van Sint-Alba weten te vertellen. Als wij hem maar aan het spreken kunnen krijgen; wij moeten geen enkele kans verwaarlozen!

— Indien ik er gelegenheid toe zie, mij

met hem in amfaking te brengen, sprak Power op zijne beurt, dan wil ik gerne dat gedeelte van het werk voor mijne rekening nemen. Ik zal de waarheid wel uit hem krijgen!

Gij, dokter! riep Norfolk uit. Ik vrees dat het geen werk voor u is.

— Waarom niet antwoordde Power. Hij zit in de strafgevangenis van Dartmoor. Ziet gij kans om mij als eervol ontslagen politie-inspecteur, eene plaats als tijdelijk opzichter of zoo iets daar te bezorgen? Dan was ik in de gelegenheid hem dagelijks te zien en te spreken.

— Maar hij kent u immers? — Zeker, maar dat is juist in mijn voordeel, hij zal mij eerder vertrouwen dan een volslagen vreemdeling.

De hoofd-inspecteur dacht en tijdlang ernstig na.

— Gij hebt gelijk, dokter! sprak hij eindelijk. Het zou het best zijn en ik kan de zaak gemakkelijker voor u in orde maken. De bestuurder moet alles weten, natuurlijk, hij moet u de noodige vrijheid van handelen laten. — Zoo ik nog vandaag schrijven?

— Ik moet als getuige voor de Sandbankesche rechtbank verschijnen, antwoordde Power, deze week kan ik dus niets doen. Maar hetzij juffrouw Duvivier wordt vrijgesproken of wat waarheidsjijlijk is, helmas! naar de terechtzitting verwezen wordt, hebben wij in ieder geval tijd genoeg. Het Hof heeft het tegenwoordig druk; voor hare zaak in behandeling komt, zal ik voldoende op de hoogte wezen wat Sint-Alba betreft, daar kunt gij op rekenen.

— Welnu, hernam de hoofdspecteur als gij het zelf wenscht, d,kten zal ik u niet tegenwerken. Alleen verzeert niet dat gij geen zware taak op de schouders neemt; het is niet alles dat levantie in Dartmoor zelfs voor de opzichters. De dienst is vreeslijk zwaar en dien zult gij moeten medemaken om onder uwe confraters geen verkeerde vermoedens te verwekken. Bedenkt u nog eens goed!

— Ik dank u orecht voor uwe goedheid, mijnheer, maar ik laat mij in dit geval door niets afschrieken. Ik heb bij mijzelf de belofte afgelegd niet te zullen rusten, vóór ik de schuld van dien Sint-Alba aan het licht heb gebracht. Voor dat doel heb ik alles over!

— Ik begrijp zeer goed, dat gij juffrouw Duvivier's onschuld gerne bewezen zoudt, zien, hernam de heer Norfolk met een linn glimlachje en laat ik u verzekeren, dat ik zelfs niets liever wenscht! Voor dien tijd krijg ik geen rast! De heer Hunter doet iets anders dan brieven schrijven, waarin hij zich voortdurend op onze oude vriendschap beroept en mij bidt en smeekt om alles te doen, wat het arme meisje van die ongehoorde beschuldiging kan bevrijden. Ik zelf wil niets liever en daarom zullen wij de handen in elkaar slaan! Had ik maar niet zooveel andere zaken in het hoofd. Geloof mij, ik ging anders met u mede om u in het een en ander op streek te helpen, maar daar is geen denken aan; ik heb u al meer tijd gegeven, dan strikt genomen met mijne bezigheden is overten te brengen! Wij hebben nu alles afgesproken, vervolgde hij in het Fransch zich tot den oud-burmeester van Louvan wende, wij weten wat wij te doen hebben, dan u nogmaals herbeden, dat het aan ons niet ligt en zal! De onschuld van uwe nichtje zal bewezen worden al moest de ondere steen boven!

— Ik dank u, mijnheer! Ik dank u uit den grond van mijn hart! antwoordde de Franschman. Ik ben innig overtuigd, dat de zaak van mijnne arme Charlotte bij u in uitstekende handen berust, en ik kan niet anders doen dan u nogmaals te verzoeken vooral geen geld te ontzien, mijn gansch vermogen staat ter uwer beschikking!

— Mejjuffrouw uw nichtje heeft reeds een zeer vermoedigen vriend in den heer John Hunter. De goede man doet al het mogelijke voor haar en is half wanhopig over het geval. Maar nu moet ik u allen vaneerlijk de deur wijzen. Vaarwel mijnheer Duvivier! Gezoekt, dokter, vergeet vooral niet even bij mijnen broeder te gaan aankloppen vóór gij Londen verlaat, anders krijg ik de schuld dat ik er niet genoeg op aangedrongen heb. Zoodra de zaak van Dartmoor in orde is, zend ik u door Brussel bericht; gij komt nog even bij mij, niet waar?

Het afscheid was zo hartelijk mogelijk, Brussel liep met een triumphantelijk gezicht achter de beide anderen den trap af.

— Wat zegt gij er van? was zijn eerste woord tot Robert Power, toen zij gezamenlijk Scotland-Yard verlieten. Heb ik geen

(Wordt voortgezet.)